

ció amb la cuina del neolític. El nivell és tan sòlid que sorprèn trobar aquí al mig una exposició d'un autor casolà, Rafael Pi i Cros, que té un interès reduït. Diu el nebot: «*Uncle*, és com si volguessis trobar en Salgari les emocions que t'ha ofert Stevenson; o, si t'ho estimes més, esperar que una novel·la d'en Marcial Lafuente Estefanía et doni la visió profunda de l'oest i dels homes d'en John Ford. Diguem-ne que sobta».

EL RIPOLLÈS *ramon alabau*

Per a tots els gustos | Quin goig descobrir a les llibreries tants noms de gent de casa nostra! La temàtica és eclèctica, hi ha llibres per a tots els gustos. El retorn d'un home malalt al seu poble natal, on desclourà vivències i secrets familiars d'uns temps convulsos; una novel·la tributària del gènere negre sobre l'enrevessat univers dels espies; un recull d'onze relats curts plens d'humor negre en què la mort ocupa un paper predominant; la peripècia estival d'un grup d'amigues que traspua la tradició anglesa dels relats de fantasmes; l'evocació entranyable d'uns personatges singulars i d'unes èpoques pretèrites que cal preservar; una selecció dels millors relats eròtics del quart concurs que convoca l'editorial Neurosi; una tria d'imatges de les tres primeres dècades del segle xx dins la col·lecció Fotògrafs del Poble; vuit contes en què apareix sempre una bèstia i que reflecteixen la ridiculesa humana amb una prosa desimbolta; l'homenatge sentit al pare amb l'anecdota d'un passat extingit en una obra farcida de dites saboroses; una mirada plena d'ironia sobre el joc brut soterrat que s'amaga en el món del futbol regional; i un treball de recerca coral sobre les 60 espècies d'orquídies identificades al Ripollès. Dèries personals que el llibre permet compartir.

Mentrestant... | La vida segueix amb el seu inevitable clarobscur: la contaminació de fuel del subsòl en la ubicació de la nova escola de Campdevàno; la reindustrialització de la Colònia Llaudet de Sant Joan després de molts anys de brega; la difícil situació de les granges de vaques de llet; la primera trobada interpirinenca de micromineralogia que va acollir la vila de Camprodon; les fissures de la façana de la biblioteca Lambert Mata i el cost que això suposarà; l'aferrissada i sempiterna defensa del paper decisiu que juga la línia de tren per part de l'Associació Transpirinenca; els debats sobre la continuïtat de l'Agència de Desenvolupament; la reducció significativa del deute de Pardines; la diatriba sobre la idoneïtat del nom del barri de Fuentasanta; l'evidència cada cop més urgent de potenciar projectes engrescadors per potenciar el turisme; la presència constatada de llops al territori... Mentrestant, les campanes tornen a escanar el seu so als cims d'Espinavell.

Recital poètic | Sant Joan ha celebrat la segona edició de «Poetes de ma Terra». L'acte estava dividit en tres parts. La primera era dedicada íntegrament a Joan Salvat-Papasseit. La segona incloïa noms tan representatius com Joana Raspall, Miquel Martí Pol, Montserrat Vayreda, Joan Margarit, Pilar Cabot, Anton Carrera, Josefina Pons, Jacint Sala, Maria Mercè Marçal David Jou i Meritxell Nus. I la tercera presentava poemes del santjoaní Joan Baptista Bertran.



LA SELVA *joan domènech*

Blanes es queda sense Joan Padern

| No marxem de la temàtica de l'art. En aquest cas hem de ressenyar la pèrdua d'un personatge entranyablement vinculat a la vila que fa de porta a la Costa Brava. Joan Padern i Faig, tot i que nascut a Colera l'any 1924, era una venerable icona de Blanes, i n'havia estat nomenat Fill Adoptiu. La seva família havia regentat la Fonda del Centre, però en Joan havia tirat cap a l'art i era un excel·lent representant de l'hiperrealisme, tot i que també conreava, a vegades, l'abstracció, les representacions geomètriques i altres estils. Els quadres de les platges, però, amb una arena que es podia agafar granet a granet, eren paradigmàtics en la seva obra. Havia viatjat notablement, i als anys cinquanta havia pintat a Amèrica del Sud, on havia anat a parar precisament per la fama dels seus treballs artístics. Blanes resta orfe d'un artista enamorat que s'havia identificat amb el poble i que s'hi ha quedat per sempre.

Tossa. Adéu a Joan Planellas

| Sense marxar del camp de l'art, completem la nostra crònica aturant-nos a la tercera població de la façana marítima selvatana. Tossa ha perdut el seu galerista Joan Planellas i Matas, que ha mort massa aviat, impreviiblement, només als 66 anys. Propietari de l'Hotel Avenida, el seu esperit el portava a la cultura, i el 2004 va crear una galeria d'art que aviat va agafar gran prestigi. Col·laborava amb el Museu Municipal i era un expert coneixedor d'aquella etapa brillant de Tossa, quan era anomenada «paradís blau». Havia intentat continuar aquest ambient, i la seva galeria ofería un bon caliu als amants de l'art. Allà dedicava particular atenció als corrents avantguardistes. La seva empremta es notava, també,